Elwin en de Zeeheks

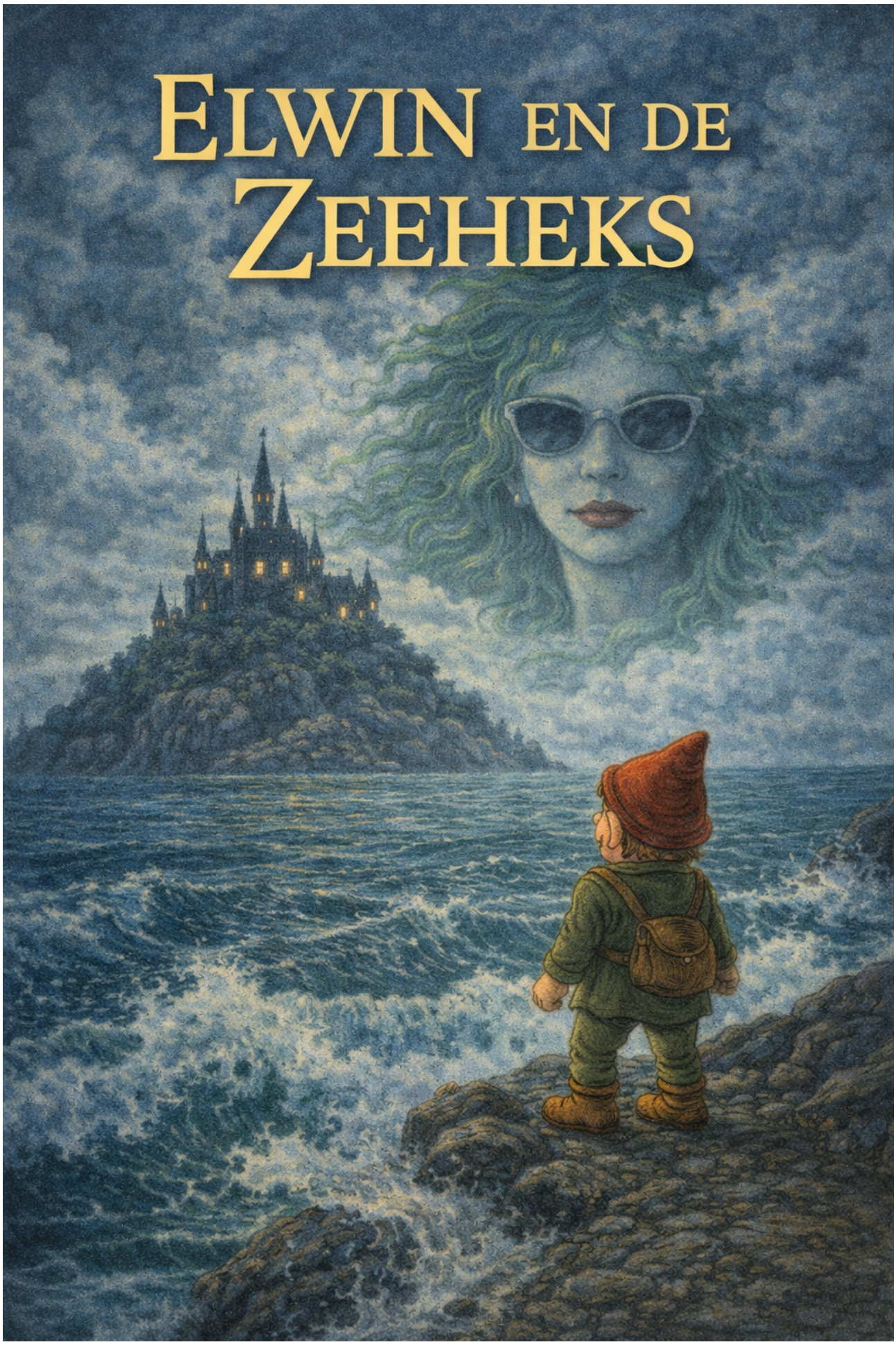

Elwin en de Zeeheks

2004

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2004, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik
gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin
en de Zeeheks

Hoofdstuk 1. Elwin en het Zingende Beeld

Hoofdstuk 2. Elwin gaat naar Bubastis

Hoofdstuk 3. De Dromenbeeldjes

Hoofdstuk 4. Kom maar niet te dichtbij, Elwin

Hoofdstuk 5. Elwin en de Ondergrondse Zee

Hoofdstuk 6. Bedankt, Mijnheer de Schildpad

Hoofdstuk 7. Elwin en de Dakini's

Hoofdstuk 8. Iedereen was bang, behalve ...

Hoofdstuk 9. Elwin en de Drie Vogels

Hoofdstuk 10. De Rode Bal

Hoofdstuk 11. Slotwoord

Hoofdstuk 1. Elwin en het Zingende Beeld

Elwin loopt op straat. Het regent een beetje. Zou Sandra op Elwin wachten met een lekker bakje koffie ? Ja hoor, want daar ziet Elwin Sandra al uit de keuken komen met een koffiepot. Ze zet de koffiepot op tafel en loopt naar de gang om voor Elwin open te doen. Daar komt Elwin al aanlopen. Sandra houdt de deur voor Elwin open. Elwin heeft een klein beeldje van een poesje in zijn hand. 'Wat is dat nou ?' vraagt Sandra. 'Dat vond ik ergens op straat,' zei Elwin. Elwin zette het beeldje op de

schoorsteenmantel. Het beeldje glom een beetje. Het leek erop dat het een beeldje van goud was. 'Hallo,' zei het beeldje. Elwin schrok even. Hij wist niet dat het beeldje ook kon praten. 'Mag ik me even voorstellen. Ik ben Bastet. Ik kom uit een Egyptische piramide.' Toen begreep Elwin het. Veel beeldjes die uit Egyptische piramides kwamen konden spreken. Niemand wist hoe dat kon, maar het was zo.

'Hoe ben je zo op straat terechtgekomen, beeldje ?' vroeg Elwin. 'Ach, dat is een lang verhaal,' zei het beeldje. Maar daar had Elwin alle tijd voor. En toen begon het beeldje zomaar liedjes te zingen waarin het beeldje liet weten hoe het op straat terecht was gekomen. Het beeldje kon een heleboel liedjes zingen, en Elwin vond het wel grappig. 'Ik zou graag eens voor de koning willen zingen,' zei het beeldje. Elwin pakte direkt de telefoon en belde de koning op. 'Ja, koning, met Elwin,' zei Elwin, 'zeg ik heb hier een zingend beeldje dat ook graag voor u zou willen zingen.' Aan de andere kant van de lijn dacht de koning dat Elwin zeker een grapje maakte, maar Elwin meende het echt. 'Nou, goed dan,' zei de koning. 'Laat het beeldje maar naar het paleis toekomen dan.' En zo gebeurde het. Elwin zou op de fiets naar de koning gaan met het beeldje in een gesloten mandje achterop de fiets. Sandra zou ook meefietsen. Toen ze bij het paleis aankwamen begon het beeldje alvast te zingen, en Elwin droeg het mandje naar binnen. Binnengekomen haalde Elwin het beeldje uit het mandje en liep ermee naar de kamer van de koning, samen met Sandra. Klop, klop, klop ... 'Kom maar binnen Elwin,' riep de koning van achter de deur. Elwin deed open, en stapte deftig naar binnen. De koning was blij hem te zien. Ook Sandra kwam naar binnen lopen. Ze mochten op de stoelen zitten die in de kamer stonden, en Elwin zette het zingende beeldje op tafel. De koning vond het prachtig. Het leken wel toverliedjes. En het waren ook toverliedjes. Het beeldje wilde wel op het paleis blijven, en de koning vond het een goed idee. Het beeldje kon ook heel goed slaapliedjes zingen, en als de koning een beetje somber was, dan kon het zingende beeld hem opvrolijken.

Elwin vond het eigenlijk wel jammer dat hij nu zonder zingend beeldje naar huis moest gaan, maar het was niet anders. Het beeldje wilde op het paleis blijven, bij de koning.

Hoofdstuk 2. Elwin gaat naar Bubastis

Maar ik kan toch voor je zingen ? zei Sandra. Sandra kon erg goed pianospelen. Maar het beeldje was toch anders. Het beeldje leek wel een gouden stem te hebben. Ook Sandra miste het beeldje, maar de koning had gezegd dat ze het beeldje altijd mochten opzoeken. Elwin dacht eraan om naar Egypte te gaan om een ander zingend beeldje te halen. Maar waar moesten ze dan zijn ? Elwin besloot het aan het beeldje te vragen. Het beeldje zei dat ze dan naar de piramide van Bastet moesten. De hele piramide zou vol staan met zingende beeldjes. En daarvoor zouden ze naar een plaatsje moeten wat Bubastis heette, want daar moest ergens die piramide staan. Na een hele lange reis kwamen Elwin en Sandra daar aan. En ze zagen de piramide ook al in de verte staan. Ze moesten wel eerst even door een stukje woestijn heen, en

langs een grote oase heen. De zon scheen heel fel. Er was een grote opening in de piramide, en aan beide kanten stond een enorm kattenbeeld. Binnengekomen hoorden ze allemaal geluiden. Dat moesten de zingende beeldjes zijn. En toen ze een stukje doorliepen zagen ze de beelden al staan. Er waren grote beelden en kleine beelden. En al die beelden leken op katten. De Egyptenaren noemden het Bastet-beeldjes.

'Neem ons mee,' zeiden de beeldjes. Maar Elwin en Sandra konden natuurlijk onmogelijk zoveel beelden meenemen, vooral de groteren niet. Uit sommige beeldjes kwam echte muziek, en dat vond Elwin wel erg bijzonder. Snel koos Elwin een paar kleine beeldjes uit waar ook muziek uitkwam, en even later stonden ze buiten. Nu begon de lange reis terug. Wat hadden ze verder nog hier te zoeken.

Toen Elwin en Sandra weer thuis waren zette Elwin de beeldjes op een kastje. Hij was van plan om er eentje aan de keizer te geven, en nog één aan de keizer van het rijk Izu. De rest zou Elwin voorlopig zelf houden.

De beeldjes zeiden dat muziek eigenlijk een hele oude taal was. En dat er vaak maar wat aangerommeld werd. Maar de beeldjes konden die taal precies verstaan.

Hoofdstuk 3. De Dromenbeeldjes

De beeldjes maakten prachtige muziek, en later vertelden ze wat het betekende. De muziek vertelde prachtige verhalen. De muziek was een beetje oosters. De beeldjes vertelden dat ze vroeger in een prachtig paleis woonden op een eiland in de Rode Zee. Maar op een dag werden ze betoverd door een zeeheks, en toen werden ze de beeldjes die ze nu waren. Gelukkig konden ze nog wel gewoon praten, zingen en muziek maken, maar bewegen konden ze niet meer. Hoe dat gebeurde ? Luister maar eens naar dit verhaal.

In een paleis op een klein eiland tussen de rotsen in de Rode Zee, woonden een heleboel Oosterse prinsessen met hun vader. Vader was al oud, en hij had niet meer zolang te leven. Toch was hij op zoek naar een goede moeder voor zijn prinsessen. Op een dag werd er op de poort van het paleis geklopt. De poortwachter deed een luikje open, en vroeg wie daar was. Het was een jonge vrouw die de wens van de koning had gehoord. Ze zou graag koningin willen worden, zodat ze voor de prinsessen kon zorgen. De poortwachter liet haar binnen. De koning was blij dat iemand zijn wens kwam vervullen, maar zei er wel bij dat koningin en moeder van zoveel prinsessen te zijn een zware taak was. Toen stierf de koning. Al gauw bleek het dat de nieuwe koningin helemaal geen goede vrouw was, maar een boze heks. De prinsessen moesten zwaar werk verrichten, maar toen ze tegen de heks zeiden dat ze dat niet wilden, betoverde de heks hen één voor één in kattenbeeldjes. De heks begon

hard te lachen, en liet toen het paleis in de golven verdwijnen. Het was een boze zeeheks. Pas veel later vonden Egyptische zeelieden tijdens een duiktocht het paleis terug, en ze brachten de beeldjes naar de piramide van Bubastis, waar ze wel vriendelijk behandeld werden.

'Maar waar is die boze zeeheks nu ?' vroeg Elwin. 'En zijn alle beeldjes nu veilig in de piramide van Bubastis ?' Maar de beeldjes zeiden dat de zeeheks een paar beeldjes had meegenomen naar haar eigen woning. Dit waren beeldjes die dromen brachten, de dromenbeeldjes. De beeldjes zeiden dat de zeeheks heel ver weg leefde, over de Rode Zee, in Bagdad. 'En om hoeveel beeldjes gaat het ?' vroeg Elwin. Maar dat wisten de beeldjes niet te vertellen.

Elwin besloot naar Bagdad te gaan om op zoek te gaan naar de dromenbeeldjes. Het was natuurlijk weer een lange reis. De beeldjes hadden Elwin niet gezegd waar de zeeheks precies in Bagdad woonde, want dat wisten ze niet. Toen Elwin in de haven van Bagdad aankwam besloot hij het aan wat koopmannen te vragen. Maar hoeveel koopmannen hij het ook vroeg. Ze konden hem niet vertellen waar de zeeheks woonde. Na een tijdje begon Elwin de moed te verliezen.

De beeldjes hadden Elwin wel gezegd dat hij in de winkels goed moest uitzien naar kattenbeeldjes waar wolkjes uitkwamen. Elwin keek goed in het rond.

Toen het nacht werd sliep Elwin in een hotel, maar hij kon niet goed slapen. Hij dacht voortdurend aan de dromenbeeldjes. Plotseling zag hij een schaduw op de muur bewegen, en in die schaduw was ook een vinger die steeds dichterbij kwam. Snel trok Elwin de dekens over zich heen, maar plotseling werd er in zijn dekens geprikt. Elwin gaf een schreeuw, en iemand rukte de dekens van Elwin af. Maar Elwin zag niemand. Voorzichtig keek Elwin onder het bed, en daar zag hij wat glinsterende oogjes. Het was een poesje. 'Hallo Elwin,' zei het poesje, en kwam onder het bed vandaan. Het poesje was een beetje donker van kleur, en helemaal niet zo klein. Het poesje had een heel lang lichaam, en kon heel goed op de achterpoten staan. 'Ik hoorde dat je op zoek was naar de zeeheks,' zei het poesje. 'Ik heet Benjamin.' Het poesje wilde Elwin wel helpen de zeeheks te vinden. Het poesje was door het openstaande raam geklommen, en buiten zweefde er een soort vliegmachine. 'Kom,' zei het poesje, 'dan vliegen we er naartoe.' Elwin klom door het raam in de vliegmachine van het poesje, en het poesje kwam er achteraan. De vliegmachine had vleugels als een vogel, en een pauwenstaart. De vliegmachine droeg ook een kroon, en zijn naam was Borak. 'Komop, Borak,' zei Benjamin het poesje, 'breng ons naar de zeeheks.' Onmiddelijk steeg de vliegmachine op, en vloog weg. Ergens boven een winkel vloog de vliegmachine door een open raam naar binnen. En toen vloog de vliegmachine over een trap heen naar een hogere verdieping. Het was hier erg donker,

en er hing heel veel wasgoed aan lijnen. Toen vloog de vliegmachine door een open deur naar binnen in een reusachtige zolderkamer. Het poesje sprong eruit, en ook Elwin stapte eruit. 'Woont hier de zeeheks ?' vroeg Elwin. 'Sss... ze slaapt,' zei het poesje. En ja hoor, daar, ergens in de hoek stond een groot hemelbed waar een vrouw in sliep. 'Waar zijn de dromenbeeldjes ?' vroeg Elwin fluisterend. Elwin zag wel overal gekleurde wolkjes in paars en roze en nog wat andere prachtige kleuren, dus ze moesten in de buurt zijn.

Het poesje zei dat onder het hemelbed een gat was waardoor ze in een tunnel terecht zouden komen. Die tunnel zou hen naar de dromenbeeldjes leiden. Voorzichtig kropen ze onder het hemelbed, en al snel hadden ze het gat gevonden. Voorzichtig stapte Elwin in het gat, maar de zeeheks begon wakker te worden. 'Eh ... grrr ... huh ? Wat is dat ?' bromde ze slaperig. Toen stapte ze uit bed, en keek eronder. Daar zag ze Elwin en het poesje Benjamin in het gat staan. De zeeheks begon akelig te krijsen en probeerde hen te grijpen. Steeds dieper kroop ze onder het bed, totdat ze ook bij het gat was gekomen. Nu moesten Elwin en Benjamin snel zijn. Elwin was erg geschrokken. 'Ik krijg jullie wel,' zei de heks luid. Ineens had ze de staart van de poes

te pakken, en trok de poes weer uit het gat. Maar gelukkig kwam de vliegmachine van achteren te hulp. Die bonkte tegen de achterkant van de heks aan. Van schrik liet de heks de poes weer los, en nu reed ook de vliegmachine het gat in. Snel sprongen Benjamin het poesje en Elwin in de vliegmachine, en die reed verder door de tunnel. In de tunnel hing ook heel veel wasgoed. Aan het einde van de tunnel was een klein kamertje met een schuin dak en een dakraam dat openstond. Daaronder stonden de kattenbeeldjes die de dromen brachten. De wolkjes kwamen uit de beeldjes. Maar achter hen hoorden ze hard geluid en geblaf. 'Wacht maar,' riep de heks, 'jullie zijn nog niet van me af.' Snel stopten Elwin en de poes de dromenbeeldjes in de

vliegmachine. De poes duwde het raam goed open, en daar floepte de vliegmachine met Elwin, de poes Benjamin en de kattenbeeldjes met de dromen door het open raampje heen.

Ze waren nu boven het water, en de vliegmachine zou hen naar de Drokelaar brengen. Dat was gelukkig goed afgelopen.

Hoofdstuk 4. Kom maar niet te dichtbij, Elwin

De dromenbeeldjes waren erg blij dat ze van de boze zeeheks verlost waren. Ze zouden voorlopig op de schoorsteenmantel bij Elwin in huis komen te staan. Ook de andere beeldjes waren erg blij. Het waren tenslotte allemaal betoverde prinsessen, zussen van elkaar. 'Hoe kan ik er voor zorgen dat de beeldjes weer gewoon prinsessen worden ?' vroeg Elwin aan Benjamin de poes. Dan zouden ze de betovering moeten verbreken. Ja, maar hoe ? Benjamin wist het niet, en ook Borak, de vliegmachine, wist het niet. Sandra had bessenkoffie gezet. Misschien dat de beeldjes het wisten ?

De beeldjes vertelden Elwin dat de heks een wonderkandelaar had waarmee ze kon toveren. Een kandelaar is een kaars met een heleboel armpjes en vlammetjes. Als Elwin de wonderkandelaar van de heks kon afpakken, dan zou hij daarmee de beeldjes weer in prinsessen kunnen omtoveren. Moest Elwin dan weer helemaal terug naar die gevaarlijke zeeheks ? Er zat voor Elwin niks anders op.'

Eén van de dromenbeeldjes zei dat de wonderkandelaar heel streng bewaakt werd op een geheime plaats. Hoe zou Elwin er dan achter moeten komen waar dat was ? Maar een ander dromenbeeldje wist duidelijk meer. Elwin zou helemaal naar India moeten, waar de wonderkandelaar bewaakt werd in een heel groot luchtkasteel boven de zee. Die wonderkandelaar heette Shu. Elwin besloot met Borak helemaal naar India te vliegen. Het was een hele lange reis, en bij India moesten ze boven de zee zoeken naar het luchtkasteel. Maar dat was niet zo moeilijk, want het luchtkasteel was zo groot. Het spreidde zich helemaal over de wolken uit. En voor Borak was het een koud kunstje om er te komen. De heks ging hier eens per jaar naartoe om met de wonderkandelaar te toveren. Bij de poort van het luchtkasteel stond een vreemd mannetje. Als hij praatte dan gingen de geluidjes je ene oor in, en even later sprong het weg door je andere oor. Het mannetje had ook telkens de hik. 'Pardon, kunt u ons naar de wonderkandelaar brengen ?' vroeg Elwin. 'Ja hoor,' zei het mannetje. 'Kom maar mee.' En na een tijdje lopen door allerlei waterige wolkjes over uitgestrekte tegels van allerlei soorten edelstenen kwamen ze bij een klein vijvertje met een fonteintje waarboven de wonderkandelaar achter hele lange goudbrons-achtige tralies stond. De wonderkandelaar begon direkt naar Elwin en Borak te zwaaien, en Elwin en Borak zwaaiden terug. 'Hoe krijgen we hem eruit ?' vroeg Elwin. Het mannetje keek hem verbaasd aan. 'Hoezo hoe krijgen we hem eruit ? Hij moet hierblijven.' Maar toen zei Elwin dat hij de wonderkandelaar nodig had om de beeldjes weer in prinsessen om te toveren. Maar het mannetje zei dat er maar eens per jaar met de wonderkandelaar getoverd werd, en dat was wanneer de heks op bezoek zou zijn.

'Maar hoe krijgt de zeeheks de wonderkandelaar er dan uit ?' vroeg Elwin. 'Oh, dat is veel te moeilijk,' zei het mannetje. 'Daarvoor gebruikt ze een sleuteltje, maar dat sleuteltje is hier niet.'

'Waar is dat sleuteltje dan ?' vroeg Elwin. Waarop het mannetje zei : 'Dat sleuteltje is diep in de zee, en het slot is in de aarde onder de zee. De heks duikt dan altijd eerst in de zee om naar het sleuteltje op zoek te gaan, en als ze dan het sleuteltje heeft gevonden, dan gaat ze naar de zeebodem om in de aarde onder de zee naar het slot te zoeken. Als ze het slot dan heeft gevonden, dan stopt ze het sleuteltje erin, en dan gaat hier de kooi van de wonderkandelaar open.' Elwin vond het maar ingewikkeld, maar er zat niets anders op om dat ook maar zo te doen. Samen met Borak vloog Elwin vanuit het luchtkasteel de zee in, om op zoek te gaan naar het sleuteltje. Maar waar moest Elwin precies zoeken ? Floep, daar was ineens ook het mannetje weer. 'Elwin,' zei het mannetje, 'het sleuteltje moet ergens zijn in de bek van een vis.' Maar Elwin wist natuurlijk niet in welke vis. Het mannetje zou wel helpen zoeken, dat deed hij ook weleens als de zeeheks er was. Het mannetje zwom van vis naar vis om hun bekken open te trekken. Plotseling kwam er een haai aanzwemmen in de verte. De haai opende zijn bek, en daar zagen ze het sleuteltje staan. Snel greep het mannetje het sleuteltje, en de haai zwom weer weg. 'Ha, Nut,' zei het mannetje, 'wat ben ik blij dat we je weer hebben gevonden.' Het was een sprekend sleuteltje. 'Nou, breng ons maar snel naar het slot onder de zee,' zei het mannetje tegen het sleuteltje. En het sleuteltje begon heel lang te worden, terwijl Elwin met Borak en het mannetje het groeiende sleuteltje volgden. 'Jullie zijn wel vroeg dit keer,' zei het sleuteltje. Waarop het mannetje zei : 'Ja, Nut, de zeeheks had de wonderkandelaar dit keer iets eerder nodig.'

'Maar waar is ze dan ?' vroeg het sleuteltje, 'en wie is die malle kabouter in die malle vliegmachine ?'

'Oh,' zei het mannetje, 'dat is het hulpje van de zeeheks. De zeeheks zelf is er nog niet.' Elwin was inmiddels in slaap gevallen. Maar Borak had alles gehoord. Dat ging niet helemaal goed. Maar Borak durfde niks te zeggen, anders zou het plan misschien mislopen.

'Nou,' zei het sleuteltje, 'in deze tijd van het jaar is het slot niet onder de zee, maar gewoon in de bek van een walvis.' En daar kwam een levensgrote walvis aanzwemmen die z'n bek opendeed. In z'n bek lag een slotje, en het sleuteltje groeide naar het slotje toe, om het slotje los te maken. Toen hoorden ze een heel zwaar geluid. 'Hoera,' riep het slotje, 'de kooi van de wonderkandelaar gaat weer open. Nu mogen we weer een dagje zeekoning en zeekoningin zijn.' Elwin vroeg zich af wat dit te betekenen had. Waren het sleuteltje en het slotje dan ook betoverd ? Het mannetje zei

dat Nut, het sleuteltje vroeger een zeekoningin was, en dat Geb, het slotje, vroeger een zeekoning was. Ze werden door de zeeheks betoverd zodat ze de wonderkandelaar konden bewaken.

Maar Elwin had een beter idee : 'De kooi van de wonderkandelaar is nu open, dus jullie gaan mee naar boven, zodat jullie weer omgetoverd kunnen worden tot zeekoning en zeekoningin. Even later waren ze met z'n allen boven, maar daar kreeg Elwin de schrik van zijn leven. Daar stond de heks met de wonderkandelaar. 'Zo, misselijk ventje,' zei de zeeheks, 'jij hebt dus voordat het tijd was de kooi van de wonderkandelaar geopend, hè ?'

'Ja, zeeheks,' stamelde Elwin.

'En wie hebben we daar ?' krijste de heks, 'Nut, het sleuteltje, en Geb, het slotje. Wat komen jullie hier doen ?'

'Ach,' zei het mannetje, 'doe toch niet zo vervelend, heks. Ze komen gewoon even op bezoek bij de wonderkandelaar.'

'Zo, zo,' zei de heks, 'maar jullie weten het hè, als de avond valt, dan gaat de kooi weer dicht.'

'Waarom dat dan, mevrouw de zeeheks ?' vraagt Elwin. 'Nou,' zei de heks, 'omdat dan het sleuteltje bij het slotje vandaan gehaald wordt, en dan valt het slotje weer dicht.'

Maar toen kwam er een straal uit de wonderkandelaar en veranderde het sleuteltje en het slotje in de zeekoningin en de zeekoning. 'Ha ha,' lachte de heks. 'Ze zijn het maar voor een dagje, totdat de avond valt, en dan worden ze weer uit elkaar getrokken, en veranderen in een dom sleuteltje en een dom slotje, en dan valt de kooi weer dicht, hahaha.' Maar toen werd Elwin erg boos, en vroeg hoe dat kon.

'Denk je dat ik daar wat aan kan doen ?' vroeg de heks. 'Ik kan daar zelf ook niks aan doen. Dat doet de wonderkandelaar allemaal zelf.'

'En waarom dan ?' vroeg Elwin. 'Omdat de wonderkandelaar bang is om gestolen te worden,' zei het mannetje. Maar toen begon de wonderkandelaar te piepen ... 'Psst ..' fluisterde het mannetje, 'maar de zeeheks heeft hem zo bang gemaakt, en de zeeheks heeft hem betoverd ... Hij is ... hij is ... een betoverde prins ...' Elwin schrok heel erg. Hoe moesten ze de wonderkandelaar nu helpen ? Ineens rolde er een traan uit de wonderkandelaar, en een straal uit de maan raakte de traan aan. Het was bijna avond geworden. En weer begon de wonderkandelaar te piepen. 'Psst ... mannetje,' fluisterde Elwin, 'hoe kunnen we de wonderkandelaar weer omtoveren tot prins ?' Waarop het mannetje terugfluisterde : 'Gooi hem in de zee.' Maar daar begon de kooi al dicht te gaan, het werd avond. 'Snel Elwin,' riep het mannetje. En Elwin greep naar de wonderkandelaar en wierp hem ver de zee in. 'Neeeeeeeee !' schreeuwde de heks.

Ook de zeekoning en de zeekoningin doken in de zee. Al gauw kwamen ze met hun drieen met hun hoofd boven de golven, met de prins in het midden. Wat waren ze blij. Maar de heks was woedend en greep Elwin vast. 'De kooi is bijna dicht, Elwin, maar de prins is ontsnapt. Nu zul jij in de kooi moeten blijven, ha ha ha,' riep de heks, en duwde Elwin in de kooi. Maar de kooi kon niet meer op slot, want de betovering was verbroken. 'Je boze spel is uit, heks,' zei het mannetje. Elwin liep weer uit de kooi. 'Ik kan het niet geloven,' bulderde de heks.

'Ik hoop in ieder geval dat dit de laatste ontmoeting met je was,' zei Elwin tegen de heks.

'Wat heb ik hier nog te zoeken,' zei de heks ... 'Ik ga terug naar Bagdad.'

En ook Elwin besloot weer naar huis terug te gaan. Nadat hij afscheid had genomen van het mannetje, vloog hij met Borak de vliegmachine weer terug naar de Drokelaar.

Hoofdstuk 5. Elwin en de Ondergrondse Zee

Op een dag kwam het mannetje van het luchtkasteel bij Elwin op bezoek. Elwin was daar heel blij mee, want het mannetje was inmiddels een goed vriendje van Elwin geworden door het avontuur wat ze samen hadden beleefd. Maar al gauw kwam Elwin erachter dat het mannetje Elwin nog ergens voor nodig had. Het mannetje vertelde dat de heks nog een kasteel had in India, en dat kasteel lag heel heel diep onder de grond boven een ondergrondse zee. Het mannetje vertelde ook dat in dat kasteel danseresjes opgesloten werden gehouden. Elke week ging de heks naar dat ondergrondse kasteel om naar de danseresjes te kijken. Ze moesten voor haar dansen. Oh, wat vond Elwin dat gemeen, zeg. Die danseresjes, zo vertelde het mannetje, heetten de apsara's. Maar dat was nog niet alles. Er werden ook wezens opgesloten gehouden die half paard waren, en die moesten zingen en muziek maken voor de heks, en ook moesten ze een toverdrank bewaken die de heks daar in een ketel maakte.

Elwin wilde er direkt met Borak en het mannetje naartoe. Het mannetje zou de weg wijzen. Ze moesten heel diep onder de grond toen ze in India waren aangekomen, totdat ze bij een geheime ondergrondse zee waren aangekomen. Het mannetje had een vreemd sleuteltje waarmee ze door allerlei ondergrondse deuren konden. Boven die zee was het tweede kasteel van de zeeheks. Wat was dat een groot en uitgestrekt kasteel zeg. Ze moesten over een hele lange brug. Elwin hoopte maar dat de heks er niet zou zijn. De wezens die half paard waren heetten de gandharva's, vertelde het mannetje. Elwin was blij dat ze Borak bij zich hadden, want dan zouden ze snel weer weg kunnen vliegen als het te gevaarlijk werd.

Bij de poort stond zo'n wezen die half paard was. Hij had gewoon armen en een hoofd, maar verder was hij bijna helemaal paard, en zijn ogen draaiden een beetje. 'Ha, Elwin,' zei het wezentje. 'Wat fijn dat je er bent. Het mannetje heeft veel over je verteld.' Elwin glimlachte verlegen. 'Kom maar mee naar binnen,' zei het wezentje. Binnengekomen zagen ze wat grote hallen, en die waren als balkonnen, want beneden was een hele grote zaal waar de danseresjes stonden. In het midden stond een grote ketel, waar een heleboel wezentjes die half paard omheen stonden. Uit de ketel stegen grote wolken op.

'Hallo,' riep Elwin, 'ik ben Elwin.' De apsara's en de gandharva's keken direkt naar boven. Allemaal begonnen ze te zwaaien naar Elwin. Hier moesten ze nu altijd muziek maken en dansen om de drank van de heks te betoveren. Maar de heks was niet in de zaal. Die kwam één keer in de week. De andere dagen moesten de paarden de drank bewaken en de danseresjes, de apsara's, moesten dan de drank naar de zee dragen. Elwin vond het allemaal erg gemeen van de zeeheks. 'Zeg, komen jullie mee naar de Drokelaar ?' riep Elwin. 'Jullie blijven toch niet voor die nare heks werken ?' Een paar gandharva's begonnen in de ketel te roeren, en de apsara's begonnen bakken met drank uit de ketel te trekken waarmee ze naar opengaande deuren liepen. Door die deuren kwamen ze op balkonnetjes die bij de zee uitkwamen. Daar moesten ze de bakken leeggieten. Elwin gleed langs één van de pilaren naar beneden en zei nog een keer dat ze wel met hem mee naar de Drokelaar mochten. 'Dat zal de heks vast niet goedvinden,' fluisterde één van de apsara's. 'Wat heb ik met die heks te maken ?' zei Elwin.

'In de zee onder het kasteel zijn de bewakers,' fluisterde een andere apsara, 'en als die ons uit het kasteel zien komen, dan is het niet best.'

'Oh,' zei Elwin, 'maar ik ben niet bang voor bewakers, hoor, en die heks heb ik al eens eerder een lesje geleerd.' Toen zei één van de ghandarva's : 'Elwin, als jij kunt zorgen dat die bewakers zich stil houden, dan gaan we met je mee.'

'Wie zijn die bewakers dan ?' vroeg Elwin. Maar niemand antwoordde. Elwin liep met één van de apsara's mee naar een open deur, en kwam op een lang balkon terecht. Bij het uiteinde kon Elwin de zee goed zien. Daar kwam Borak al aanvliegen. 'Borak,' zei Elwin, 'we gaan naar beneden, de zee in, om eens met die bewakers te praten.' Ook het mannetje kwam eraan lopen. Daar sprong Elwin in het water, en Borak en het mannetje sprongen er achteraan. Ineens kwamen er allerlei aapjes in watermotors op hem af. 'Wie zijn jullie dan ?' vroeg hij aan de aapjes. 'Wij zijn de asura's,' zeiden de aapjes. 'Wij bewaken het kasteel. Wij moeten de apsara's en de ghandharva's bewaken, anders worden wij ook in het kasteel opgesloten.' Dat vond Elwin erg naar. 'Zeg, hebben jullie geen zin om mee te gaan naar de Drokelaar ?' vroeg Elwin. Maar

de aapjes waren veel te bang dat de zeeheks hen zou opsluiten in het kasteel. 'Ach,' zei Elwin. 'Jullie hoeven echt niet zo bang voor de heks te zijn. Ik heb de heks al eens eerder een lesje geleerd. En de heks is er toch niet, dus we kunnen direkt vertrekken. Als jullie naar de brug gaan, dan kom ik jullie daar zo tegen.' En zo gebeurde het. De aapjes vaarden in hun watermotors naar de brug. En Elwin klom weer op het balkon, samen met Borak en het mannetje en vertelde het goede nieuws aan de apsara's en de ghandarva's. Die waren erg blij, en allemaal klommen ze langs de pilaren omhoog naar de balkonnen bij de ingang van het kasteel. Niet lang daarna stonden ze allemaal op de brug, en liepen ze naar de aapjes toe.

Het mannetje had nog steeds het vreemde sleuteltje waarmee ze door de deuren konden. Niet lang daarna stonden ze boven de grond. Maar er waren zoveel danseresjes, paardjes en aapjes, dat Borak ze niet allemaal zou kunnen dragen. Maar één van de apsara's had een flesje met toverdrank meegenomen. Ze gaf Borak een slokje en die werd ineens wel twintig keer groter. Nu kon iedereen erin, en snel vloog Borak terug naar de Drokelaar. Natuurlijk konden ze niet allemaal in Elwin's huisje, maar er waren nog wel wat lege huisjes in de Drokelaar waar ze konden wonen.

Hoofdstuk 6. Bedankt, Mijnheer de Schildpad

Ook het mannetje kreeg een huisje in de Drokelaar. Elwin ging er graag en vaak naartoe. Het mannetje liet weten dat er nog een derde kasteel van de zeeheks was, en die konden ze vinden op een eiland achterin de ondergrondse zee. Elwin vroeg hem waarom hij dat niet eerder had gezegd. Maar het mannetje zei dat ze eerst met de andere opdracht klaar moesten zijn. Nu moest Elwin dus weer naar India toe, want hij wist natuurlijk van te voren wel dat daar weer iets te doen was. Hij kende de zeeheks zo langzamerhand wel. Bij haar viel altijd wel wat te bevrijden.

Toen ze weer bij de ondergrondse zee aankwamen was er wel een schilpad die hen naar het eiland achterin de zee wilde brengen. Dat was voor de schildpad wel een eind zwemmen. Elwin, Borak en het mannetje sprongen direkt bij hem op de rug. Het was een grote schildpad, en hij kon heel goed zwemmen. Toen ze het eiland na een tijdje in de verte zagen, zagen ze daar ook vogels met bochten in hun nek. Het waren grote prachtige vogels. 'Zo,' zei Elwin tegen het mannetje, 'vertel me nu maar eens wat we op dat eiland moeten doen.' Maar het mannetje zei dat ze dat wel zouden zien. Eerst zouden ze naar het kasteel op het eiland moeten. Het was een heel vreemd prachtig kasteel, en zelfs de muren gaven licht.

Plotseling kwam de zeeheks naar buiten. Ze had een hele lange jurk aan, en had vreemde lichtgevende lippenstift op en een lichte zonnebril. 'Zo,' zei de zeeheks

verbaasd, 'dat is ook toevallig. Ik kom net van een feestje, en kijk eens wie we hier hebben.' Elwin glimlachte een beetje en wilde doorlopen.

'Waar ga je naartoe ?' vroeg ze ineens een beetje nijdig. 'Oh,' zei Elwin, 'niks bijzonders hoor. Ga maar rustig terug naar Bagdad.'

'Nee,' zei de zeeheks, 'ik moet nog naar het tweede kasteel.'

'Wat moeten we nu doen ?' fluisterde Elwin naar het mannetje. 'Gewoon verder lopen, we hebben niks meer met haar te maken,' fluisterde het mannetje terug. Elwin liep door, en het mannetje en Borak volgden hem. In het kasteel was inderdaad een feestje. Er liepen hier veel apsara's rond, en ook weer paardachtige wezentjes en aapjes. Als de heks erachter zou komen dat het tweede kasteel leeg is, dan zou ze misschien de wezens van dit kasteel ervoor gebruiken. Er lag overal lekker eten, en Elwin, Borak en het mannetje begonnen eerst wat te eten. Maar na een tijdje kwam de heks krijsend binnen : 'Waar zijn mijn werk-apsara's gebleven, mijn werk-ghandarva's en mijn waak-apen ?' Iedereen keek verschrikt op naar de zeeheks. Er gleed vuur uit haar mond, zo kwaad was ze. Iedereen begon naar boven te rennen. 'Jij weer,' riep ze, terwijl ze op Elwin wees. 'Ik zal je wel krijgen, vreselijke kabouter.' Wat zag ze er ineens gevaarlijk uit. Nu hadden ze haar echt kwaad gemaakt. Elwin rende snel met het mannetje en Borak naar boven, maar de heks kwam achter hen aan, en begon flink vuur te spuwen. 'Ik zal jullie laten werken in het kasteel,' brulde de heks, terwijl ze begon te grommen. Waar moesten ze nu naartoe. Ze renden af op een rood fluwelen gordijn met versieringen van een dunne doorzichtige stof. Achter het gordijn was een andere zaal, waar apsara's zaten op roze fluwelen banken met doorzichtige franje aan de zijkant. 'Snel,' riep Elwin, 'kom mee, want de zeeheks komt naar boven, en ze is woest.' De apsara's die daar rustig zaten keken verschrikt op, stonden op, en renden achter Elwin aan. Weer renden ze tussen wat gordijnen door, en kwamen in een hele lange gang waar wel honderden apsara's stonden. Ze hadden allemaal glaasjes in hun hand, waar vreemd spul in zat. Weer zei Elwin dat ze mee moesten komen.

'Laten we naar de lift gaan,' riep één van de apsara's. Eén van de apsara's drukte een knopje in, en er kwam een lift vanuit het plafond naar beneden. Maar konden ze daar allemaal wel in ? Een paar apsara's konden er maar in. De rest moest over de trap. Ze moesten naar de hoogste verdieping van het kasteel. Na een paar trappen waren sommige apsara's zo moe geworden dat ze niet meer verder konden. Gelukkig kon Borak ze meenemen naar boven, maar al snel werden veel meer apsara's zo moe en misselijk, dat ze er bij neer gingen zitten. Gelukkig had het mannetje het flesje met toverdrank meegenomen, en met één slokje werd Borak weer twintig keer zo groot. Snel droegen Elwin en het mannetje de vermoeide en flauwgevallen apsara's binnenin

de vliegmachine. Gelukkig was de ruimte van de trappen erg groot, en kon Borak met gemak naar boven. Borak schoot vooruit, en de rest bleef doorrennen naar boven. Onderweg kwamen ze nog veel meer apsara's, ghandarva's en asura-aapjes tegen, en Elwin legde hen allen snel uit wat er aan de hand was. De zeeheks wilde hen opsluiten in het tweede kasteel. Na een tijdje was iedereen op de hoogste verdieping. Nu moesten ze naar de torentrap rennen. Weer moesten ze langs een heleboel gordijnen. Het torenkamertje was zo hoog dat het net boven de grond uitstak. Even later stond iedereen buiten. Elwin wilde ze allemaal meenemen naar de Drokelaar, maar dan moest Borak eerst het hele flesje toverdrank leegdrinken. Toen Borak dat deed werd hij groter dan ooit tevoren, en zo kon hij iedereen meenemen naar de Drokelaar, waar ze allemaal een huisje kregen. Ook gingen er een paar apsara's in het paleis bij de koning wonen.

Hoofdstuk 7. Elwin en de Dakini's

Voor het vierde en laatste kasteel van de zeeheks moesten Elwin, Borak en het mannetje helemaal naar Japan. Ook dit kasteel lag op een eiland in een ondergrondse zee, en ook om daar te komen moesten ze op de rug van een grote schildpad. Maar gemakkelijk kwamen ze er niet, want het eiland werd bewaakt door een enorme grote zwarte zeeslang met een donkerbruin, bijna zwart mensenhoofd. 'Waarom wil je er langs ?' vroeg de zeeslang een beetje nijdig, en begon zich op te kronkelen. Hij had een hele dikke staart en was heel lang. Het mannetje zei dat ze naar de dakini's moesten, dat waren danseresjes die op het kasteel voor de zeeheks moesten werken. 'Daar komt niks van in,' zei de zeeslang nors. De zeeheks was hier altijd wel een paar dagen per week. Als ze niet in Bagdad was, dan was ze vaak hier. De zeeslang was één van haar beste vrienden, en die zou hen niet zomaar op het kasteel toelaten. De zeeslang begon steeds dichterbij te komen, en de schildpad begon erg bang te worden, en besloot terug te zwemmen. Even later stonden ze weer op het strandje van de ondergrondse zee. 'Dat schiet ook niet echt op,' zei Elwin. Gelukkig kon Borak de vliegmachine ook als een bootje varen, dus besloten ze met hem naar de zeeslang te gaan. Borak was niet bang voor de zeeslang. Borak vond dat Elwin gewoon met de zeeslang moest praten. Praten helpt.

Na een tijdje kwamen ze de zeeslang weer tegen, maar die wilde hen er nog steeds niet doorlaten. 'De heks wil dat niet hebben,' zei de zeeslang. Elwin begon wel vragen te stellen aan de zeeslang over de dakini's, wat ze allemaal in het kasteel moesten doen. 'Oh,' zei de zeeslang. 'Ze moeten daar ramen lappen, dansen, zingen, rondvliegen en ...'

'Kunnen ze ook vliegen dan ?' vroeg Elwin. 'Sommigen wel,' zei de zeeslang. 'En soms mogen ze weleens met mij rondzwemmen in de zee,' zei de zeeslang trots. Daar in de verte kwam een Dakini aanlopen. Ze zwaaide naar de zeeslang en dook in het water. Niet lang daarna zat ze op de rug van de zeeslang. 'Hallo,' zei ze tegen Elwin en het mannetje. Elwin groette terug. Het leek wel alsof de Dakini het erg naar haar zin had. Waarom zou Elwin haar moeten bevrijden ? Toen Elwin vroeg of ze met hem naar de Drokelaar wilde zei ze : 'Waarom ? Ik heb het hier goed.' De zeeslang knikte. 'Je kunt hier ook niet weg,' zei de zeeslang tegen de Dakini, 'want je hoort bij de zeeheks.' De Dakini knikte.

'Dus je vindt de zeeheks wel aardig ?' vroeg Elwin. 'Ja natuurlijk,' zei de Dakini, 'ze is een goede vriendin van me.'

'Oh,' zei Elwin, 'ik dacht dat jullie hier hard moeten werken.'

'Ja, dat wel,' zei de Dakini, 'maar we krijgen er heel veel voor terug, en we hebben veel vrije tijd, hoor, en soms mogen we weleens mee met de zeeheks naar Bagdad, naar India of ergens anders.' Maar plotseling begon de Dakini te veranderen in de zeeheks. Elwin schrok verschrikkelijk. De zeeheks begon te schaterlachen. 'De echte Dakini's zul je toch nooit vinden, Elwin, die zitten diep opgesloten in het kasteel, waar jij nooit zult komen.' Ook de zeeslang begon gemeen te lachen.

Ineens kwam er een enorme windvlaag en een golf die over de zeeslang en de zeeheks kwam, en snel vloog Borak in de lucht over de golf heen richting het kasteel. 'Hey, wat moet dat,' krijste de heks toen ze weer bovenkwam. Borak vloog zo hard als hij kon. De poort van het kasteel stond gelukkig open. Binnen was het doodstil. Snel sloten ze de poort achter hen, en liepen verder naar binnen. Al gauw werd er op de deur gebonsd. 'Doe open, Elwin,' werd er geroepen. 'Je komt toch niet ver.'

Door een brede deur achterin de gangzaal gingen Elwin, Borak en het mannetje naar binnen. Daar zaten een heleboel Dakini's in blauwe danspakjes, die wel een beetje op circuspakjes leken. Met grote ogen staarden ze onze drie vrienden aan, en waren doodstil. 'Hallo,' zei Elwin. Plotseling veranderden ze allemaal in vleermuizen en vlogen op Elwin af om hem een lel te geven. Toen vlogen alle vleermuizen naar elkaar toe, en veranderden in de zeeheks die hard begon te schaterlachen. 'Dit is mijn domein, Elwin,' lachte de heks, 'ik heb hier alle macht.' Elwin deed een stap achteruit en wilde teruglopen naar de deur, maar daar lag de enorme zeeslang die direkt begon te kronkelen. 'Vlug,' fluisterde Borak naar Elwin en het mannetje, 'spring in mij, dan vliegen we over de zeeheks heen.' Dat deden ze direkt, en Borak dook over de zeeheks heen. Achter de zeeheks was een soort circus-zaal waar allerlei dieren rondliepen. Aan het plafond hingen allerlei ringen, waar Borak doorheen vloog. Boven in de zaal was een deuropening waar fel licht uit kwam. Borak vloog naar

binnen en was weer buiten het kasteel. Borak besloot een verdieping hoger te vliegen en vloog binnen door een open raam. Waar zouden de Dakini's nu opgesloten zijn ? En hoe zouden ze weten dat het echt Dakini's waren ? De heks zou hen zo weer kunnen bedriegen.

Op de hogere verdieping zagen ze een heel groot hart liggen als een vuist, maar het hart klopte niet en was bedekt met ijs. Eromheen liepen wat Dakini's. 'Dat is het hart van de aarde,' zei het mannetje. 'De heks houdt het hier verborgen.' Het hart was blauwig en had vingers. Toen de Dakini's Elwin en zijn vrienden zagen renden ze hard weg. Elwin vroeg zich af hoe ze het hart weer konden laten kloppen. Elwin legde het hart op de vliegmachine, en sprong er samen met het mannetje op. 'Snel Borak,' zei Elwin, 'laten we eerst het hart naar de Drokelaar brengen. De Dakini's zullen we later wel helpen. Maar toen de vliegmachine wegvloog met het grote hart kwamen er van alle kanten Dakini's achter hen aanvliegen. Snel waren ze allemaal boven de grond, en gingen ze richting de Drokelaar. Elwin hoopte maar dat het de echte Dakini's waren, anders waren ze in grote problemen.

Snel bracht Elwin het hart naar het zolder, toen ze bij Elwin's huisje waren aangekomen. Daar kon het hart goed ontdooien. De Dakini's gingen ook naar het zolder. En ja hoor, het hart begon snel te ontdooien, en even later begon het hart te kloppen en werd het hart een beetje roodachtig. De Dakini's waren erg blij. Na een tijdje bracht Borak het hart naar het paleis van de koning, waar het hart goed bewaakt kon worden. Het mocht niet meer bevriezen. Ook de Dakini's kwamen mee naar het paleis van de koning. Elwin hoopte dat nu alle Dakini's vrij waren, maar het mannetje schudde zijn hoofd. Er waren veel meer verdiepingen. Ze besloten weer terug te vliegen naar het ondergrondse kasteel. Nu namen ze nog een verdieping hoger. Hier zagen ze weer een hart liggen. Dit hart leek op een stel reuzenlippen, maar ook dit hart klopte niet, en was bedekt met ijs. Elwin wist wat hem te doen stond. Weer tilde hij het hart op, en legde het op de vliegmachine. Weer sprongen Elwin en het mannetje op het hart, en de vliegmachine begon weer op te stijgen. Weer kwamen van alle kanten Dakini's aanvliegen die achter het vliegtuigje aangingen. Ze vlogen nu rechtstreeks door naar het paleis van de koning in de Drokelaar. En weer hoopte Elwin dat het echte Dakini's waren en niet weer een tovertruc van de heks. Het tweede hart werd in een andere zaal gelegd, en werd goed bewaakt door wat bewakers van de koning. Onmiddelijk begon het ijs rondom het hart te smelten, en al gauw klopte ook dit hart weer. Maar er begon ook heel zacht roze schuim uit het hart te stromen, en het hield maar niet op. Elwin wist niet goed wat hij moest doen. Het leek wel een beetje op de toverdrank van de heks. Snel begon het schuim zich door het paleis te verspreiden, en het vloeide ook al naar buiten. Sommige drokelaren begonnen in het schuim rond te rollen, en begonnen te schaterlachen, maar Elwin was

bang dat heel de Drokelaar onder het spul bedolven zou worden, en wat zou er dan gebeuren ? 'We moeten het zien te stoppen,' zei Elwin tegen het mannetje.

'Alleen de heks kan het stoppen,' zei het mannetje, 'maar ze zal wel zo kwaad zijn dat ze ons niet wil helpen.'

'We kunnen het proberen,' zei Elwin. Maar het was al te laat. Het schuim begon zo snel te stromen, en ook Elwin en het mannetje werden meegesleurd. Ineens hoorden ze een hard gelach. Het was de heks die boven hen zweefde. 'Ja, dat gebeurt er, hè, als je dingen van een heks steelt,' krijste de heks.

'Hoe moeten we het stoppen ?' riep Elwin luid. 'Ik help je toch niet,' riep de zeeheks, 'dat zal je leren om voortaan van dingen af te blijven.' En nu begon ook de toverdrank op Elwin te werken. Elwin kon zijn lachen niet meer inhouden, maar waar zou hij terecht komen ? De schuim begon steeds harder te stromen, en waar was het mannetje gebleven, en Borak ? Elwin wist zelfs niet meer waar hij was. Plotseling hoorde Elwin een donkere stem. 'Dank je wel, Elwin, dat je mij bevrijd en ontdooit hebt.' Het was het hart met de reuzenlippen. 'Help me alsjeblieft !' riep Elwin. Daar kwam het hart aandrijven. Waar zouden ze terechtkomen ? 'Klim naar binnen,' zei het hart tegen Elwin, terwijl de reuzenlippen een opening maakten. Snel klom Elwin door de opening naarbinnen. Wat was het prachtig binnenin. Er was hier één en al roze licht, en alles was hier zo zacht. Elwin voelde zich ineens zo slap en moe worden, en viel in slaap.

Toen Elwin wakker werd lag hij in zijn eigen bedje. Toen hij naar het gordijn liep om het open te doen zag hij buiten overal prachtige roze lichten in de lucht. Elwin glimlachte. Een spannend avontuur was ten einde gekomen.

Hoofdstuk 8. Iedereen was bang, behalve ...

Op een dag wordt er bij Elwin op de deur geklopt. Elwin kijkt door het raam. Het is de zeeheks. 'Dag heks, wat kom je doen ?' vraagt Elwin.

'Ik zou het graag goed met je willen maken,' zei de heks. 'Ik ben nogal naar en vervelend tegen je geweest, maar ik zou graag willen dat we vrienden werden.' Elwin slikte even. Kon hij de heks wel vertrouwen ? Maar de heks was zo verdrietig over de slechte dingen die ze had gedaan, en ze had zulke lieve ogen, dat Elwin haar even binnen liet. Elwin wilde wel even met haar praten om er achter te komen of ze het echt meende.

De heks vertelde Elwin dat ze heel graag in de Drokelaar zou willen wonen, maar dat moest Elwin natuurlijk eerst aan de koning vragen, en misschien zelfs aan de keizer.

'Ik voel me zo anders,' zei de heks, 'alsof er allemaal roze lichtjes in mijn hart zijn.' Elwin glimlachte. Dat kwam natuurlijk omdat het hart met de reuzenlippen was ontdooit.

Vanaf dat moment werden Elwin en de zeeheks hele goede vrienden van elkaar. De zeeheks was echt veranderd, en ze kreeg van de koning een huisje in een plaatsje dichtbij de zee. Zo nu en dan ging Elwin met Sandra bij haar een weekje logeren. Ook gingen ze vanaf toen weleens met de zeeheks op vakantie naar hele verre landen.

Op een dag vroeg Elwin aan de zeeheks : 'Waarvan is dat hart van reuzenlippen eigenlijk ?' Waarop de heks antwoordde : 'Het is het hart van de zee, Elwin.' Ook vroeg Elwin of er nog meer van zulke harten waren. Even was het stil, maar toen zei de heks dat ze ook nog een zus had, en die bewaakte het schoenenhart en het broekenhart. 'Het schoenenhart en het broekenhart ?' vroeg Elwin ... 'Ja,' zei de heks, 'dat is net als een hele grote schoen en een hele grote broek. Het schoenenhart is het hart van de lucht ... en het broekenhart is ... Nou ja, daar kom je nog wel achter.'

'Oh,' zei Elwin, 'en die harten kloppen zeker ook nog niet ?'

'Nee,' zei de heks, 'mijn zus is ook niet zo'n beste. Die harten liggen nog bij haar in de ijskast.'

'In de ijskast ?' zei Elwin ... 'laten we er maar snel op af gaan dan.'

Maar dat vond de zeeheks niet zo'n goed idee. 'Elwin, ik zei je al dat mijn zus niet zo'n beste is, en dat is nog maar zachtjes gezegd. Je kent haar niet.'

'Oh, is ze gevaarlijk dan ?' vroeg Elwin. 'Zelfs gevaarlijker dan jij vroeger was ?'

De heks knikte. 'Als je wilt gaan, dan ga je maar alleen. Ik ga niet mee, ik ben veel te bang.'

'Oh, maar dan ga ik wel weer met Borak en het mannetje,' zei Elwin ... Maar zelfs die durfden niet mee ... 'Waar woont die zus van je dan ?' vroeg Elwin aan de heks ...

'In Amerika ...' fluisterde de heks zacht. Opeens werd er geklopt. Het was het vuisthart met de vingers. Sinds hij was ontdooit ging het steeds beter met hem. Hij was het hart van de aarde. Hij leek een beetje op een mannetje of poppetje. Het vuisthart wilde wel met Elwin mee. Even later kwam het lippenhart er ook aanrennen, het hart van de zee. Nu had Elwin twee vriendjes die wel met hem mee durfden.

Ze hadden ook een andere vliegmachine meegenomen, Turan. Turan leek een beetje op Borak. Turan leek een beetje op een vliegend paard met vissenschubben en een leeuwenkop. Van veraf leek hij op een wolk, en dat kwam omdat er altijd veel wolkjes om hem heenwaren.

De drie vrienden gingen direkt in de vliegmachine zitten, en al gauw steeg Turan op om op weg te gaan naar Amerika. Dat was wel een eindje vliegen.

Maar wat was dat ? Er kwam daar iemand aanvliegen. Het was Shu, de zeeprins, die eens door Elwin uit een kooi was verlost, en hij droeg het schoenenhart en het broekenhart in zijn handen. Elwin was erg verrast om hem weer eens te zien. De harten waren al bezig te ontdooien. 'Ha Elwin,' riep Shu, 'laten we snel naar de Drokelaar gaan, zodat de twee harten veilig zijn.' Dat vond Elwin natuurlijk wel een goed idee, en ze maakten rechtsomkeerts. De harten werden in zalen van het paleis

van de koning gebracht waar ze geheel konden ontdooien, en weer konden gaan kloppen.

Elwin keek naar het broekenhart. De zeeheks had hem nog niet verteld waarvan het hart was. Het hart leek inderdaad op een broek, maar ook een beetje op een banaan. 'Hallo Elwin,' zei het broekenhart, 'ik ben het hart van het bos. Ik moet ervoor zorgen dat alles groeit en bloeit.' De zeeprins zei dat als het hart weer helemaal beter zou zijn, dan zouden er overal bijzondere vruchten aan de bomen gaan groeien, in heel de Drokelaar, en daarbuiten. Het broekenhart had een heel grappig hoog stemmetje, en begon ook steeds meer op een mannetje of poppetje te lijken.

Hoofdstuk 9. Elwin en de Drie Vogels

De zeeprins bleef nog even een tijdje in het paleis van de koning logeren, en ging daarna weer terug naar de zeekoning en de zeekoningin. De zeeprins had ook een boek voor Elwin achtergelaten over de sprookjeswezens die heel diep in de aarde woonden. In het boek stonden wat plaatjes van die sprookjeswezens, en er stond bij dat ze niet één hartje van binnen hadden, maar een heleboel, en die hartjes leken allemaal op fruit. Zo hadden ze appelhartjes, perenhartjes, druivenhartjes, en ook nog hartjes van onbekende vruchtjes. Doordat ze zoveel hartjes hadden waren ze heel lief voor elkaar, en waren ze heel gelukkig. Elwin zou die sprookjeswezens weleens willen ontmoeten.

In het boek stond ook dat als het hart van de aarde, het hart van de zee, het hart van de lucht en het hart van het bos in een vierkant gelegd zouden worden, dan ontstond er een toverlift in het midden van het vierkant, en die toverlift zou heel diep onder de grond gaan, naar de sprookjeswezens met de heleboel hartjes. Dat was niet zo moeilijk, want in het paleis van de koning waren alle vier hartjes in vier zalen. Ze moesten alleen nog even naar één zaal gebracht worden, en in een vierkant gelegd worden. De koning vond het een goed idee, en een paar bewakers hielpen met het maken van het vierkant. En ja hoor, uit alle vier de harten begonnen toverstralen te komen, en een enorme lift verscheen in het midden. Snel stapte Elwin naar binnen. En de lift vloog naar beneden.

Maar waar Elwin toen terechtkwam was het heel donker, en hij zag helemaal geen lieve en gelukkige sprookjeswezens. Hij hoorde overal gegrom. Zou er wat met de wezentjes gebeurd zijn ? Voorzichtig stapte Elwin uit de lift. De lift schoot weer naar boven. Voor Elwin lag een stuk chocola. 'Nou, een geluk bij een ongeluk,' dacht Elwin, en begon van de chocola te eten. Maar de chocola smaakte heel vies, en Elwin kreeg direkt erge buikpijn. Waar was Elwin nu weer in terechtgekomen. Een eindje verderop stroomde een riviertje. Elwin liep er naartoe en begon ervan te drinken. Het

smaakte een beetje naar waterig bessensap. Elwin voelde zich weer een beetje beter. 'Je had ook niet van die chocola moeten eten,' zei een stem. Elwin keek omhoog en zag een vogel in een boom zitten bij donkere struiken. 'Wij eten hier geen chocola. We hebben alleen chocoladehartjes van binnen, maar die kun je er niet uithalen, en die kun je ook niet eten. Soms als er licht opschijnt kun je ze alleen zien,' zei de vogel.

'Maar waar ben ik dan ?' vroeg Elwin, 'ik ben op zoek naar de sprookjeswezens van de aarde met de vele fruithartjes.' De vogel schudde zijn hoofd. 'Zoiets bestaat niet. Je hebt zeker teveel sprookjesboeken gelezen,' zei de vogel. Elwin haalde het boek tevoorschijn en gaf het aan de vogel. De vogel begon in het boek te bladeren en schudde weer zijn hoofd. 'Dat bestaat echt niet. Ik ken alleen wat wezens dieper in de aarde die groentehartjes hebben, en aardappelharten. Sommigen hebben broodhartjes, maar fruithartjes ? Daar heb ik nog nooit van gehoord,' zei de vogel. Toen gaf de vogel het boek weer aan Elwin, en vloog weg. Nou, Elwin vond het niet zo erg. De wezens die de vogel kende waren ook bijzonder. Elwin zou naar ze op zoek gaan. Maar weer kreeg Elwin erge buikpijn. Toen Elwin verderliep kwam hij een stuk drop tegen. Elwin dacht : 'Laat ik het maar niet opeten, want dan krijg ik misschien weer problemen, en ik heb al zo'n buikpijn.' Plotseling verscheen er weer een vogel naast Elwin. 'Heel verstandig dat je er niet van eet,' sprak de vogel. 'Wij eten hier geen drop. We hebben alleen drophartjes van binnen, maar die kun je er niet uithalen, en die kun je dus ook niet eten.' Ook aan deze vogel vroeg Elwin of hij misschien de fruithart-wezentjes kende. Maar de vogel schudde zijn hoofd. Toen vroeg Elwin of hij misschien de groentehart-wezentjes kende, of hen met aardappelhartjes en broodhartjes, waar die andere vogel over vertelde, maar weer schudde de vogel zijn hoofd. 'Je hebt teveel sprookjesboeken gelezen,' zei de vogel tegen Elwin. Oh, wat had Elwin een buikpijn. 'Ik zou hier maar niets eten,' zei de vogel, 'en ook niets drinken.' Toen schrok Elwin even. Hij had net uit een riviertje gedronken, maar eerst ging de buikpijn daar een beetje van weg, en voelde Elwin zich een beetje beter. Maar de vogel legde Elwin uit dat het water was betoverd, en dat het pas na een tijdje begon te werken.

Elwin zuchtte diep. Dus de sprookjeswezens hier aten en dronken hier helemaal niet ? Ze hadden alleen eten diep binnenin, als hartjes. Misschien zorgden de hartjes ervoor dat ze altijd genoeg hadden, en misschien waren ze daarom wel zo lief voor elkaar en gelukkig. Maar wie waren deze vogels ? 'Wij zijn de vogels van de tovenaar,' zei de vogel, 'maar die andere vogel ken ik niet. Die komt altijd eerder.'

'Is er nog een andere vogel misschien ?' vroeg Elwin.

'Ja, maar die komt later,' zei de vogel.

'Waar kan ik de tovenaar ontmoeten ?' vroeg Elwin.

'Vraag dat maar aan de derde vogel,' zei de tweede vogel, en vloog weg. 'Kun je niet wat langer blijven ?' riep Elwin hem na. Maar de vogel riep terug : 'Nee, want mijn tijd zit erop.'

Elwin besloot verder te lopen. Het was nog steeds erg donker, en overal lagen plassen met veel modder. Er stonden hier veel bomen en struiken, maar na een tijdje kwam Elwin op een open veld, met een modderig pad erdoorheen. In de verte stond een duister kasteel. Elwin zag een lantaarntje branden. Misschien dat daar de tovenaar zou wonen.

Toen Elwin op het midden van het pad was zag hij een enorme zwarte vogel vanaf het kasteel op hem afkomen. Elwin moest even slikken. Als dat maar goed af zou lopen. De vogel pikte het mutsje van Elwin af. Maar dat liet Elwin natuurlijk niet op zich zitten. Hij pakte een stuk modder en wierp dat op de vogel af. 'Zo,' zei de vogel, 'jij bent wel een agressief mannetje, zeg.' Waarop Elwin zei : 'Leer jij maar eens eerst manieren, belhamel. Zo behandel je een kabouter niet. Breng me naar de tovenaar.' Elwin greep de vogel vast en ging op z'n rug zitten. 'Nou, vlieg,' zei Elwin streng.

De vogel nam Elwin mee naar de top van het kasteel. Vlak voor het raampje zette de vogel Elwin af. Binnen zag Elwin een wat oudere man met een bril zitten. Er lagen wat boeken op z'n bureau en hij was wat aan het schrijven. Elwin klopte op het raam, en de man deed open. 'Zo, we hebben bezoek,' zei de man vriendelijk. 'Wat kan ik voor je doen ?'

'Ik wil alles weten over de hartjes,' zei Elwin. 'Zo, zo,' zei de man, 'wil je een dokter worden ?' Toen gaf Elwin het boek over de sprookjeswezens met de fruithartjes aan de man. De man begon het boek door te bladeren, en hier en daar stukjes te lezen, en begon te glimlachen. 'Ja, ik heb veel van zulke wezens gemaakt,' zei de man.

'Bent u de tovenaar ?' vroeg Elwin. De man knikte. Elwin boog beleefd, en zei : 'Mijn naam is Elwin, en ik zou deze wezens graag eens willen ontmoeten.' De tovenaar ging zitten, en wees op een stoel waar Elwin in kon gaan zitten. Het was een oude stoel met zacht fluwelen kussens in donkergroen en zwart. De tovenaar begon een pijp te roken. 'Zij eten niet,' zei de tovenaar, 'en zij maken nooit ruzie. Zij hebben altijd genoeg, omdat ze hartjes van eten hebben.' Elwin knikte. Toen ging de tovenaar verder met vertellen : 'Vanuit de hartjes stromen er allerlei toverdrankjes door hen heen, zodat ze ook nooit hoeven te drinken.'

'Maar ik zou nog wel graag een appeltje lusten, en een bakje drokelaarkoffie,' zei Elwin. Waarop de tovenaar hem uitlegde : 'Maar dat komt omdat jij die hartjes nog niet hebt, dus dan heb je soms nog steeds honger en dorst. Honger en dorst bestaat

hier niet, en dus ook geen oorlog.' Elwin begon te glunderen. 'Wat heeft u dan een mooie wereld gemaakt, tovenaar,' zei Elwin. De tovenaar klopte zijn pijp uit op de tafel. Er kwam wat kruid uit, en dat lag nu als een klein hoopje op zijn bureau. De tovenaar schoof zijn stoel een beetje achter het bureau vandaan en ging wat dichter bij Elwin in de buurt zitten. Nu zaten ze beiden aan een lage tafel. Op de tafel stond een plantje. Even was het stil. De tovenaar begon te glimlachen.

De tovenaar vroeg Elwin hoe hij aan dat boek gekomen was. Toen begon Elwin te vertellen over de zeeprins, en ook over de zeekoning en de zeekoningin, en daarna

begon Elwin over de zeeheks te vertellen. De tovenaar begon te glunderen. De zeeheks was vroeger een erg goede vriendin van de tovenaar. Maar ze waren elkaar een beetje uit het oog verloren, toen de tovenaar hier ging wonen. De tovenaar vertelde dat de zeeheks vroeger heel lief en goed was, maar dat ze later zo vervelend werd dat de tovenaar hier ging wonen. De tovenaar was erg blij te horen hoe de zeeheks was veranderd. Hij wilde haar graag zien. Dat kon Elwin natuurlijk wel regelen. Maar de toverlift was teruggegaan naar boven. De tovenaar glimlachte, want dat was geen probleem voor een tovenaar. Samen liepen ze naar de plek waar Elwin was aangekomen. De tovenaar haalde een fluitje uit z'n jaszak en begon te fluiten. En ja hoor, daar kwam de lift al aan. Samen stapten ze erin, en binnen korte tijd waren ze in het paleis van de koning aangekomen. Van de koning kregen ze een auto mee. Ze zouden naar de zeeheks gaan die nu in een plaatsje dichtbij de zee woonde. Toen de tovenaar aanbelde kwam de zeeheks net van de trap aflopen en zag hem voor het deurraam staan, samen met Elwin. Ze deed de deur open, en nam hem in haar armen. Wat was de zeeheks blij, en ook de tovenaar. Ze hadden natuurlijk heel veel om elkaar te vertellen.

Hoofdstuk 10. De Rode Bal

De tovenaar was een erg wijze man, en ook de koning van de Drokelaar wilde weleens met hem spreken. De tovenaar zou veel voor de Drokelaar kunnen betekenen. De tovenaar had twee geschenken voor de koning : het ooghart, die het hart van de zon was, en het oorhart, die het hart van de maan was. Nu had de koning al zes harten in zijn paleis staan. En die zes harten werden allemaal dikke vrienden van Elwin en de koning. De tovenaar vertelde de koning dat de fruithartjes en de andere hartjes alleen in de drokelaren konden gaan groeien als de Drokelaar wat dieper in de grond zou liggen. Maar dat vond de koning niet goed, want de koning dacht dat het voor een drokelaar veel te gevaarlijk was, zo diep onder de grond. Maar de tovenaar zei dat de Drokelaar diep genoeg lag om andere soorten hartjes in de drokelaren te laten groeien : de bloemenhartjes en de edelsteenhartjes. Dat vond de koning wel een goed idee, en dan zou de koning ook gewoon nog eten en drinken, want daar hield de koning veel te veel van. De koning hield van lekker dineren, en het plukken van vruchten uit de koninklijke fruittuinen.

Maar die bloemenhartjes en edelsteenhartjes zouden niet vanzelf groeien. Dan moesten eerst de zes harten van het koninklijk paleis in een cirkel gezet worden, en dan moesten de drokelaren in die cirkel gaan staan. De koning liet een brief schrijven aan alle drokelaren, om naar het paleis te komen. Maar er kwamen maar een paar drokelaren naar het paleis. 'Misschien moeten de drokelaren er nog even aan

wennen ?' zei Elwin tegen de koning, 'of misschien zijn ze er wel een beetje bang voor.' Het was een grote cirkel, en alle drokelaren die gekomen waren moesten in de cirkel staan. Toen kwamen er toverstralen uit de zes harten, en die werden in de drokelaren gestraald. Elwin begon te glimlachen. Verder gebeurde er niet veel. Maar plotseling begonnen sommige drokelaren doorzichtig te worden, en begonnen er van binnen kleine lichtbolletjes uit te groeien tot bloemen. Er was zoveel licht dat het Elwin een beetje pijn deed in z'n oogjes. Elwin hield zijn hand voor zijn ogen. Elwin die toch nog een beetje buikpijn had begon te merken dat zijn buikpijn minder werd. Het leek wel alsof er iets in zijn buikje aan het groeien was. Misschien was het wel een edelsteenhartje.

Na een tijdje moesten de drokelaren uit de cirkel stappen. Het leek wel alsof ze bij de dokter waren geweest. Blij, maar toch een beetje versufd, gingen ze weer naar huis. Het zonnetje scheen buiten zo prachtig. Elwin had zin om naar zee te gaan. Ook de koning en de koningin zouden meegaan, en ook de zeeheks en de tovenaar. De lucht was zo fris en alles rook naar shampoo en zeeparfum. De koningin en de zeeheks hadden zonnebrandolie meegenomen, zodat ze niet door de zon verbrand zouden worden. Het was een hete dag. Elwin ging met de zeeheks in het water spelen met een bal. Maar ineens kwam er een grote golf die de bal wegspoelde, en even later was de bal al over de branding heen, en dreef in de open zee. De zeeheks glimlachte. 'Je krijgt wel een andere bal van me, Elwin.' Maar Elwin bleef staren naar zijn rode bal. Zou hij de bal ooit nog terugzien ? De bal dreef steeds verder weg, en op het laatst was de bal nog maar een stipje aan de horizon.

Elwin ging even een tijdje uitrusten op zijn handdoek. Het was zo heet. De zeeheks ging nog even zwemmen met de tovenaar. De koning en de koningin zaten in hun strandstoelen. Later gingen ze met z'n allen door de duinen wandelen. Hier hadden ze een prachtig uitzicht over de zee. Aan het einde van de avond zouden ze bij de zeeheks logeren.

Elwin sliep in de zoldergang, vlakbij de zolderbadkamer. Er hing ook een schuin zolderraam naast. Midden in de nacht werd Elwin wakker. Het was erg heet. Het schuine zolderraam klapperde een beetje. Opeens rolde de rode bal naar binnen. Elwin was dolblij, en nam de bal in z'n armen. Elwin liep naar het raam, en zag daar de derde vogel van de tovenaar staan, de zwarte. De vogel zei dat hij de tovenaar miste. Elwin liet de vogel binnen. De tovenaar sliep in een kamer op de verdieping lager. Elwin vroeg aan de vogel of hij hier niet wilde blijven, maar de vogel zei dat hij weer terugmoest naar het rijk onder de grond. De vogel gaf Elwin een brief voor de tovenaar, en vertrok weer.

Toen de tovenaar de volgende ochtend vroeg op was bracht Elwin hem de brief. De tovenaar maakte de brief open en begon te lezen. Niet lang daarna barste de tovenaar in tranen uit. 'Ik kan hier niet langer blijven, Elwin, ik moet terug naar mijn rijk onder de grond.' De tovenaar wilde niet vertellen waarom. Niet lang daarna was de tovenaar verdwenen. Toen de zeeheks wakker werd was ze erg verdrietig. Na een paar dagen kregen ze een brief van de tovenaar :

'Lieve Elwin, koning, koningin en zeeheks. Ik heb het bij jullie erg naar m'n zin gehad, maar het was voor mij weer tijd om te vertrekken. De wezens van mijn rijk missen mij. Wel mogen jullie wanneer jullie willen bij mij komen logeren, en misschien kom ik ook nog weleens bij jullie logeren. Heel veel liefs van de tovenaar.'

De zeeheks barste in snikken uit. Ze zou het liefst altijd bij de tovenaar willen zijn, maar ze wist dat de tovenaar het erg druk had. Ze kon in ieder geval bij hem logeren zo vaak ze wilde. Elwin had zijn hand op de schouder van de zeeheks gelegd, en ook de koning en de koningin probeerden haar te troosten. De koning zei dat ze ook in het koninklijk paleis mocht logeren zo vaak ze wilde, en ze kon natuurlijk altijd bij Elwin logeren.

De volgende dag werd er een cadeautje bezorgd. Het was een cadeautje voor de zeeheks van de tovenaar. Het was een horloge met een tv-schermpje. Toen de zeeheks het aanklikte zag ze het gezicht van de tovenaar verschijnen. Hij glimlachte naar haar. 'Zo lieverd, hiermee kun je met mij praten wanneer je dat wil.' De zeeheks begon ook te glimlachen, en deed het horloge om haar pols. 'Wat is dit prachtig,' zei ze, terwijl ze begon te glunderen. Weer keek ze naar het beeldschermpje, en gaf er een kus op. 'Ik ben er vanavond weer op, voordat je gaat slapen,' zei de tovenaar, en toen flitste het beeld weg. 'Zo kun jij ook nog eens met de tovenaar praten,' zei de zeeheks tegen Elwin. Dat hield Elwin natuurlijk goed in z'n achterhoofd. Ze moesten maar contact blijven houden met zo'n bijzondere tovenaar. En daar was ook de koning het roerend mee eens.

Opeens kwam de rode bal over de trap naar beneden huppelen. Elwin nam z'n bal weer in z'n armen.

Hoofdstuk 11. Slotwoord

Op een dag kregen ze weer een brief van de tovenaar. Hierin liet de tovenaar weten een nog dieper rijk gebouwd te hebben, waar ze nooit meer hoefden schoon te maken, en waar het nooit meer donker was. De tovenaar had namelijk stofzuigerhartjes gemaakt en lampenhartjes. Maar er was ook een andere brief binnengekomen, en wel van de zus van de zeeheks. Die brief was niet zo aardig, en de koning gooide de brief in het open haard. 'Daar hebben we niks aan, aan zulke brieven, en we komen er ook

geen stap verder mee.' De koning was een beetje boos, maar Elwin zei tegen de koning dat ze blij mochten zijn dat ze ook een aardige brief hadden gekregen, en dat de zeeheks zo aardig was geworden. De koning hing de brief van de tovenaar als een schilderij in het paleis, zodat hij er elke dag naar kon kijken, en de vervelende brief van de zus van de heks kon vergeten.

Zo nu en dan kregen ze weer een briefje van de tovenaar, en steeds hing de koning ze als schilderijen aan de muren van het paleis.

Elwin was in ieder geval aan het eind gekomen van een nieuw verhaal, en een nieuw boek. Zoals je misschien wel wil geloven ging Elwin vaak bij de zeeheks logeren, en ook bij de tovenaar. En die vervelende zus van de heks ? Daar hebben ze gelukkig nooit geen last meer van gehad.

Soms las Elwin de zeeheks weleens voor uit de Elwinsboeken, en dat vond de heks natuurlijk erg leuk en spannend. Dan las Elwin voor uit de oude Elwinsboeken, en de nieuwen : Elwin Terug Naar Klaas Vaak, Elwin en de Arend, Elwin Terug Naar Egypte, Elwin en de Brugboot, Elwin en de Konijnenheuvel, Elwin Blijft Doorgaan, en deze laatste : Elwin en de Zeeheks. En die laatste vond de zeeheks natuurlijk extra leuk, omdat ze daar zelf in meespeelde.

Elwin keek natuurlijk uit naar een nieuw boek. Elwin had natuurlijk wel weer zin in een nieuw avontuur. Hoe lang zou hij daarop moeten wachten ? Hij hoefde zich natuurlijk in de tussentijd niet te vervelen met een zeeheks en een echte tovenaar als vrienden.

Einde van dit Deel